

KÆRLIGHED

En prædiken af Ragnar Boyesen

"Den som har mine bud og holder dem, han er den, der elsker mig; og den, der elsker mig, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og åbenbare mig for ham." (Johannes 14:21)

Fra tidernes morgen har mennesker tænkt på det bånd som holder alt samlet, den kraft som går ud fra Skaberen, og på det bånd som holder mennesket samlet, på næstekærligheden, ja på selve kærligheden. Dette er menneskesindets overvældende tankeobjekt, Gud og medmenneskene. De har begge deres bånd, som er en kærlighed.

Den, som sætter sig ned med Ordet, særlig hvis han får den store gave at kunne se bagom bogstavsmeningen til den åndelige mening, for at læse hvad Herren har at sige til menneskene finder, at den lære som overskygger al anden lære i Ordet, er læren om kærligheden.

Læren om Herren, læren om troen, læren om livet og læren om kærligheden er en og samme lære. Sammenføjelse af Ordet kan siges med eet ord: kærlighed.

Skal vi specificere hvad vi mener kan vi sige: Kærlighed til Herren og kærlighed til vore medmennesker. På denne lov hviler hele loven og profeterne, får vi at vide. (Matt. 22:40)

Læren om kærlighed er hjertet i al åbenbaring. Den udgør hovedinspirationen i alt, som forbinder menneskene i den naturlige verden med himlene. Læren om kærlighed er derfor læren om livet, den; der udgår fra Herren selv, som er livet. For Herren er kærligheden sådan, som den er i sig selv, og derfor er Han livet, som det er i sig selv. Vi kan af dette, drage den konklusion at det menneske, som lever i kærlighed til Herren og sine medmennesker, det lever i Herren, ja det lever i Ordets eget lys og Herrens varme, fordi det Guddommelige liv indstrømmer og oplyser, og giver nyt liv i dette menneske. Sådanne mennesker er i Herren og Herren er i dem

Dette har fået en stærk formulering i Korinterbrevets 13. kapitel, det den kristne kirke kalder "kærlighedens lovsang":

"Om jeg så taler med menneskers og engles tunge, men ikke har kærlighed, er jeg et rungende malm eller en klingende bjælde. Og om jeg så har profetisk gave og kender alle hemmeligheder og ejer al kundskab og har al tro, så jeg kan flytte bjerge, men ikke har kærlighed, er jeg intet. Og om jeg så uddeler alt, hvad jeg ejer, og giver mit legeme hen til at brændes, men ikke har kærlighed, gavner det mig intet.

Kærligheden er tålmodig og mild. Kærligheden misunder ikke, kærligheden praler ikke, bilder sig ikke noget ind. Den gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, hidser sig ikke op, bærer ikke nag. Den finder ikke sin glæde i uretten, men glæder sig ved sandheden. Den tåler alt, tro alt, håber alt, udholder alt.

Kærligheden hører aldrig op. Profetiske gaver, de skal forgå; tungetale, den skal forstumme; og kundskab, den skal forgå. For vi erkender stykkevis, og vi profetere stykkevis, men når det fuldkomne kommer, skal det stykkevise forgå. Da jeg var barn, talte jeg som et barn, forstod jeg som et barn, tænkte jeg som et barn. Men da jeg blev voksen, aflagde jeg det barnlige. Endnu ser vi i et spejl, i en gåde, men da skal vi se ansigt til ansigt. Nu erkender jeg stykvis, men da skal jeg kende fuldt ud, ligesom jeg selv er kendt fuldt ud.

Så bliver da tro, håb og kærlighed, disse tre. Men størst af dem er kærligheden." (Kor 13:1-13)

I Den Sande Kristne Religion lærer vi, at Luther omsider fik lært betydningen af den Nye Kirke i en åndelig verden, og at han langsomt kunne tage afstand fra sin falske lære om tro alene, "solla fidismen" fordi han i sin ungdom havde elsket denne kærlighedens lovsang. "Udforskende engle underrettede mig om, at denne forkæmper (Luther) er i en omvendelses tilstand, frem for mange andre, som har bekræftet sig i retfærdiggørelse ved tro alene, og det er fordi han i sin ungdom, inden han begyndte at udføre reformationen, havde sat sig ind i kærlighedens overordnede herredømme. Derfor formidlede han også så godt, såvel i sine skrifter som i sine prædikener, mange fortræffelige lærer om kærligheden. . .

Det forholder sig anderledes med dem, som i deres ungdom har bekræftet sig imod kærlighedens ophøjeth. . . (SKR 796)

Det evigt store og forsonende i den kristne kirke har været, og er fortsat menneskers vilje til at leve efter Herrens eget bud.

Apostlen Johannes udtrykker dette på en dejlig måde når han siger: "Vi elsker, fordi at Han først har elsket os. Hvis nogen siger, at han elsker Gud, men alligevel hader sin bror, da er han en løgner. Hvis han ikke elsker sin bror, som han har set, kan han umuligt elske Gud, som han ikke har set. Dette er det guddommelige bud som vi har fået: den som elsker Gud, han skal også elske sin bror." (Johannes første brev 4: 19 - 21).

Gud er kærlighed. Dette enkle budskab er kristendommens indhold i begyndelsen. At vi skal møde vores broder med kærlighed, er denne religions fortsættelse. Den kan aldrig forblive teoretisk, den må være praktisk. En ukendt kristen tænker udtrykte dette på en særlig måde for længe siden: "Jeg vandrer kun en gang gennem verden. Enhver god handling som jeg derfor kan gøre, eller en hvilken som helst venlighed jeg kan vise et menneskebarn, giv at jeg må gøre nu. Giv at jeg ikke må vente eller afstå fra det, for jeg kommer ikke til at gå denne vej igen."

Lad os ikke vente. Lad os ikke vente med at gå til Herren først, ved det første og største bud, at vi elsker Herren vor Gud af hele vort hjerte og af hele vor sjæl, ligesom vi elsker vor næste som os selv. Kærligheden til Herren er hensigten med vor vandring i verden. Vor kærlighed til Ham er afgørende for alt andet. Ingen, som ikke elsker sin næste kan elske Herren overalt. Nogen, som ikke virkelig elsker sine medmennesker, kan heller ikke elske Herren. "Derfor, alt som I vil at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem, thi dette er loven og profeterne." (Matt 7: 12)

Dette er den gyldne regel, som kommer fra den gyldne sol sådan, som Herrens kærlighed viser sig over englehimlene og sådan, som den strømmer ned til os alle. Fordi Herren i sit inderste liv og væsen er kærlighed.

Derfor er der denne beskrivelse af Herren i Ordet, som kaldes kærlighedens evangelium. Enhver ægte kirke bedømmes på grundlag af dette evangelium ikke ud fra sin lære men ud fra, hvordan denne kirke lever i overensstemmelse med sine læresætninger. Kort og godt hvordan kirken formår at være en enhed i kærlighed, selvom opfattelsen af læren er forskellig.

Når kirken bedømmer udenforstående og sine egne fra kærlighed, da er den en ægte kirke. Da er den visdommens kirke, som har optaget Herrens kærlighed i sin form. "Når en forsamling opvækkes af Herren, er de i begyndelsen uskyldige og den ene elsker den anden, som en broder, dette er velkendt fra den første forsamling efter Herrens ankomst. Alle forsamlingens sønner levede da som mellem brødre, elskede hinanden indbyrdes og kaldte tilmed hinanden for broder.

Men efter en tids forløb formindskedes menneskekærligheden og forsvandt, og med dens forsvinden indtrådte ønsker i stedet for. Med ønskerne ind snev selv falskheder sig, dedra kom spaltning og vranglærer, hvilket aldrig ville være sket, hvis menneskekærligheden levede og herskede, spaltninger ville man da aldrig kalde spaltninger, vranglærer heller ikke for vranglærer, men en bedømmelse af læren efter hensigten hos dem som antog den, hvilket man ville overlade til den enkeltes samvittighed, blot den ikke fornægtede grundsandhederne, hvilket vil sige, Herren, det evige liv, Ordet; blot det ikke var imod den Guddommelige orden, som vil sige imod de ti buds forskrifter." (AC1834, ref. AC 1799).

Herren siger om sig selv: "Jeg er vejen, sandheden og livet: ingen kommer til Faderen uden ved mig," (Joh. 14:6) En vej, siger Skrifterne, er det liv mennesket lever. Sandheden er de åndelige principper vi lever efter, og livet er Herren selv. Den som tager imod dette, er en kristen, fordi han tager imod Herren.

"Hvis I elsker mig, da holder I mine bud" siger Herren. "Den, som har mine bud og holder dem, han er den som elsker mig, og den som elsker mig, skal elskes af min Fader, og jeg skal elske ham og åbenbare mig for ham." (Joh. 14:21) Herrens bud er næstekærlighedens, Gudskærlighedens velvilje og menneskekærlighedens gerninger, som formidler Herrens egen kærlighed og visdom til os.

Kærligheden er Faderen og visdommen formidler denne kærlighed, som en søn formidler sin faders vilje.

At Herren skal åbenbare sig for den som elsker Ham, er Skrifternes klare vidnesbyrd og det åndelige livs brændende lys. For: "at det åndelig-naturlige menneske beslutter sig til at elske Herren, betyder at elske det, som er fra Ham, og som i sig selv er det Guddommelige, i hvilket Han er. Dette er, at gøre

godt mod sin næste, kun på den og ikke på nogen anden måde, kan man blive elsket af Herren og forbindes med Han gennem kærlighed.

"Et naturligt menneske kan ikke tænke åndeligt om dette, med mindre det kan ses tydeligt foran ham." (Guddommelige Visdom XI) Herren er derfor kærlighedens udspring medens vore medmennesker er næstekærlighedens mål.

Skrifternes ypperligste lære er læren om menneskets forhold til Herren i kærlighed til Hans bud. For den som elsker Ham, elsker Ham ikke kun personligt men gør også det Han påbyder. Al kærlighed har sine egne love, derfor er det kærlighedens kendetegn at føle en andens glæde, som sin egen. At føle Herrens kærlighedsglæde ved at gøre, som Han vil, det er at elske Ham og vor næste.

Mennesket kan ikke elske sandhed, med mindre det lærer sig sandheden at kende, lærer at adlyde den og til sidst, at ville den. Når man lærer og adlyder sandhed, så kommer det naturlige menneske først. Når vi vil sandheden, ja elsker den og udfører den i livet, så er det det åndelige menneske i os, som kommer til udtryk. Når vi måske en dag i jublende glæde skal udføre vor nytte i kærlighed til Herren og medmennesket, ja så taler det himmelske menneske i os. Fordi det er forbundet med Herren i og igennem sandheden.

Når mennesket nærmer sig Herren gennem sandheden, som er kærlighedens form, nærmer de sig Herren selv, fordi Han er Ordet, den evige og fuldkomne sandhed. Når vi i den hensigt at leve sandhed nærmer os Herren, som er sandheden, og når vi vil bruge den, som vor ledestjerne ved at lade den strømme ud i vore liv gennem kærlighed. Ja, da føler mennesket Herren, den åbne dør mellem den åndelige og den naturlige verden, og den åndelige verdens lys og varme indstrømmer og levende gør det. (AC2063: 3, 2261, G.K.V. 83)

Når mennesket da levendegøres, opfyldes dets kærlighed til nytte, for intet menneske kan elske Herren uden aktivt at hjælpe andre. At elske Herren er at gøre nytte, fordi nytterne tjener vore medmennesker, vore familier, vore forsamlinger, vore samfund, vore lande ja hele jordens befolkning, kirkerne på jorden, ja alle himmelske samfund i livet efter døden.

Alle samles vi i denne evige lovsang: Herren er kærligheden, live~ og den evige nytte. Sådan som kærligheden er, sådan er mennesket. Kærlighed er velvilje og gerning, for det et menneske elsker, det vil og gør det. (AE 251).

..... Tro, håb og kærlighed, men størst af dem er kærligheden.

Amen.

Læsninger: Johannes 14: 1 - 21

Arcana Coelestia 10645

Johannes Evangeliet. Kap. 14. Vers 1-21

1

Jeres hjerte må ikke forfærdes! Tro på Gud, og tro på mig!

2

I min faders hus er der mange boliger; hvis ikke, ville jeg så have sagt, at jeg går bort for at gøre en plads rede for jer?

3

Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at også I skal være, hvor jeg er.

4

Og hvor jeg går hen, derhen kender I vejen.«

5

Thomas sagde til ham: "Herre, vi ved ikke, hvor du går hen, hvordan kan vi så kende vejen?"

6

Jesus sagde til ham: "Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig.

7

Kender I mig, vil I også kende min fader. Og fra nu af kender I ham og har set ham.«

8

Filip sagde til ham: "Herre, vis os Faderen, og det er nok for os."

9

Jesus sagde til ham: "Så lang tid har jeg været hos jer, og du kender mig ikke, Filip? Den, der har set mig, har set Faderen; hvordan kan du så sige: Vis os Faderen?"

10

Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig? De ord, jeg siger til jer, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, gør sine gerninger.

11

Tro mig, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig; hvis ikke, så tro på grund af selve gerningerne.

12

Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den, der tror på mig, han skal også gøre de gerninger, jeg gør, ja, gøre større gerninger end dem, for jeg går til Faderen;

13

og hvad I end beder om i mit navn, det vil jeg gøre, for at Faderen må blive herliggjort i Sønnen.

14

Beder I mig om noget i mit navn, vil jeg gøre det.

15

Elsker I mig, så hold mine bud;

16

og jeg vil bede Faderen, og han vil give jer en anden talsmand, som skal være hos jer til evig tid:

17

sandhedens ånd, som verden ikke kan tage imod, fordi den hverken ser eller kender den. I kender den, for den bliver hos jer og skal være i jer.

18

Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer.

19

Endnu en kort tid, og verden ser mig ikke længere, men I ser mig, for jeg lever, og I skal leve.

20

Den dag skal I erkende, at jeg er i min fader, og I er i mig og jeg i jer.

21

Den, der har mine bud og holder dem, han er den, der elsker mig; og den, der elsker mig, skal elskes af min fader; også jeg skal elske ham og give mig til kende for ham."

Arcana Coelestia Nr. 10,645

"Hvorfor du ikke skal kaste dig ned for en anden gud" betegner, at Herren alene bør dyrkes fra tro og kærlighed, hvilket er tydeligt set ud fra det, som "at kaste sig ned" betegner, nemlig, at tilbede og dyrke. At det er Herren alene som bør dyrkes, og ikke nogen anden, er fordi der med "Jehovah" og "Gud" i Ordet forstås Herren, eftersom Herren er himmelens og jordens Gud, og samtidig den eneste Gud. (se de anførte steder i nr. 9194,9315,9373).

Det siges, at Herren bør dyrkes ud fra tro og kærlighed, idet dyrkelsen af Herren, enten er ud fra tro eller ud fra kærlighed. Dyrkelsen ud fra tro kaldes dyrkelse af sandhederne alene, fordi sandhederne tilhører troen; og dyrkelse ud fra kærlighed kaldes dyrkelse fra det gode, fordi det gode tilhører kærligheden. De, som er i Herrens åndelige rige dyrker Ham ud fra tro, men de, som er i Hans himmelske rige, dyrker Ham ud fra kærlighed.

Men hvorledes det forholder sig med dyrkelsen af Herren ud fra tro og kærlighed, skal der siges noget om her. Flere formoder, at de dyrker Herren gennem troen, eftersom de tror de ting, som tilhører forsamlingens lære, og at de dyrker Ham gennem kærlighed, eftersom de elsker Ham. Dog gennem alene at tro og gennem alene at elske, dyrkes Herren ikke, men kun ved at leve i overensstemmelse med Hans bud. Eftersom det alene er *dem* der gør det, som er dem der tror Herren, og elsker Ham. De øvrige siger at de tror på Ham og dog tror de ikke, og de siger at de elsker Ham og dog elsker de ikke.

Årsagen til at kun *dem*, som alene tror på Herren og elsker Ham, og som lever efter Hans bud, er den. At Herren ikke er nærværende i at forstå det sande, uden at ville det, men Han er nærværende i at forstå det sande og ville det. Thi det sande indtræder ikke i, og bliver ikke menneskets, før det vil og gør det, fordi viljen er selve mennesket, forstanden er derimod så meget menneske, som den har fra viljen.

Herren er kun nærværende hos mennesket i de sandheder, som er fra det gode. Sandhederne, som er fra det gode, er dem, som mennesket vil og derfra gør, fordi at gøre uden at ville, er skryderi, thi det er fra mennesket og ikke fra Herren.

Herren bor derfor ikke hos et tomt menneske, hvilket er et menneske, som ikke kender Hans sandheder og gør dem. I de sandheder som er fra det gode og som mennesket vil og gør, er Herren nærværende hos mennesket fordi de sandheder, som er fra det gode udgør forsamlingen og himlen hos det. Det gør med andre ord, at Herren Selv er hos mennesket.

Mennesket kan fornemme, at det er sådan, hvis det overvejer det fornuftigt. Thi det kan vide, at hele menneskets forstandighed dannes gennem sandheder, og hele dets vilje gennem godheder. Thi alt hvad der findes i verdensaltet, referere til det sande og til det gode; og menneskets forstandige er dannet til at modtage sandheder, og viljen for at modtage godheder.

De sandheder som bliver troet, kaldes troens, og de godheder, som påvirker behageligt kaldes kærlighedens. Deraf er det tydeligt, at sådan som trossandhederne er, gennem hvilket det forstandige dannes, og sådan som kærlighedens godheder er, gennem hvilket viljen dannes, sådan er mennesket; thi mennesket er menneske ud fra forstand og vilje.

Hvis altså menneskets forstandige er dannet gennem Guddommelige sandheder og ligeledes dets tro samt viljen gennem godhed, som bliver dets kærlighed, så følger, at himlen da er i mennesket, og at Herren kan bo hos det som i sin himmel; fordi de Guddommelige sandheder, som gør det forstandige, og de Guddommelige godheder, som gør viljen, er fra Herren eller er Herrens, og de ting som er Herrens, er Ham Selv.

Deraf er det åbenbart, at det at tro på Herren er, at opfylde sit forstandige med troens sandheder, og at det at elske Herren er, at opfylde viljen med kærlighedens godheder, og at dette ikke kan ske, uden ved at lære sig sandheder fra Ordet, at ville dem og gøre dem. Enten du siger, at ville og gøre, eller at elske, er det samme, fordi hvad et menneske elsker, det vil det, og hvad det virkelig vil, det elsker det.

Ud fra disse ting er det klart, hvad det vil sige at dyrke Herren fra tro og kærlighed. Det er også klart deraf, at Herren vil alles frelse; at ville menneskets frelse, er at ville drage det til sig i himlen. Det kan ikke ske med mindre Herren er i det, og Herren kan ikke være i mennesket uden i de ting, som er fra Ham; disse ting er sandhederne fra det gode, således Hans bud som mennesket følger ud fra tro og ud fra kærlighed; fordi ingen andre ting gives mennesket til modtagelse af Herren og Himmelen og kan heller ikke gives. Selve himmelen består ikke fra andet.

At tro på Herren, og at elske Ham, er at gøre Hans bud, dette lærer Herren selv:

"Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger; den, som har mine befalinger og holder dem, han er den, som elsker Mig, og den, som elsker mig, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og åbenbare mig for ham"

" Om nogen elsker mig, vil han holde fast ved mine ord; og min Fader skal elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham."

"Den, som ikke elsker mig, holder ikke fast ved mit ord og det ord," (14: 15,21, 23, 24). Og andet sted hos den samme: " bliv i min kærlighed" "Hvis I holder mine bud, vil I blive i min kærlighed."

" I er mine venner, hvis I gør hvad Jeg byder jer". (15: 9, 10, 14.)

"De befalinger og bud" som skulle holdes, og efter hvilke der skulle leves, lærer næstekærlighed ens og troens lære.